

De Eraut

van de

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (Staatsblad No. 124)

Zondag 8 Januari 1911. N°. 1723.

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van het blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE. Abonnementen en Advertentieaanvragen aan de ADMINISTRATIE: Bureau: Warmoesstraat 96, te Amsterdam.
Insendingen, die later dan Dinsdag's namiddags te 12 uren worden ontvangen, kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Abonnementen: franco aan huis, per drie maanden f 1.20, voor België per jaar f 5.30 bij vooruitbetaling, voor het verdere buitenland en Ned.-Indië per jaar f 6 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers f —.10. Abonnementen worden aangenomen door het Bureau te Amsterdam, Boekhandelaars, Postdirecteuren enz.
Advertenties: van 1 tot 6 regels f 1.20, voor elke regel meer f —.20. Aanvragen en vermelding van leidegaven f —.12 per regel.

Pro Rege.

TEN BESLUIE.

Ons pleit voor het Koningschap van Christus liep met hetgeen we over de Kunst ten beste gaven, ten einde. Aanleiding tot dit pleidooi gaf, gelijk men zich herinneren zal, de waarneming hoe in het land van den Islam de eere van Mohamed steeds hoog wordt gehouden, niet alleen in de Moskee, maar op elk terrein des levens, en niet enkel door fanatieke dweepers, maar ook door hen die onder modern-Europeeschen invloed op merkbare wijze van het oorspronkelijke geloof vervreemden. Hiermede nu contrasteerde het op zoo in het oog vallende wijze, hoe weinig in het land der Christenheid op breede schaal voor het Koningschap van Christus werd gevoeld. Het optreden der Jong-Turken in Macedonie, en de daaruit voortvloeiende omwenteling in Constantinopel, heeft deze tegenstelling nog verscherpt. Deze Jong-Turken hadden hun studie veelal te Parijs gemaakt, waren in Frankrijks hoofdstad geheel van den modern-radicalen geest doordrongen geworden, en daarom kon bij het uitbreken en slagen van hun revolutie in Stamboul, althans in het Westen kwajling vermoed worden, dat hun bewindvoering reeds van meet af een nog feller strijd tusschen het Mohamedaansche en het Christelijke element zou, tweewereldigen. Veeleer had men vermoed, dat hun moderne opvatting geleid zou hebben tot een nieuw soort anti-clericalisme, dat zich even beslist tegen den Islam als tegen der Christenen geloof gekeerd had. Toch viel dit geheel anders uit. Al spoedig toch bleek, hoe de Jong-Turken als echte Mohamedanen optraden, voor het Ottomaansche karakter van den Staat fier den handeboven opnamen, en al spoedig hun actie tegen hun Christenlandgenooten, die tot de Griekse of de Armenische kerk behoorden, begonnen. Het bleek dan ook, hoe de *Sjeikh oel Islam*, dien men als den hoogepriester van den Islam kan voorstellen, wel verre van achteruit te zijn gezet, veel eer een gewichtiger rol dan voorheen begon te spelen, en dat de Jong-Turken, bij elken keer in de zaken, er aanstonds op bedacht waren, een *Sjeikh oel Islam* die hun gunstig gezind was, in het Kabinet op te nemen. Het behoeft wel nauwelijks gezegd, hoezeer het standpunt, dat we, eer zij hun revolutie begonnen, voor nu vier jaren, bij den aanvang van deze studie innamen, door dezen stand van zaken versterkt is. Zoolang het aloude Sultanaat zich te Constantinopel nog wist te handhaven, kon nog beweerd worden, dat despotisme de religie misbruikt had, om eigen gezag staande te houden, en dat alzoo uit de vereering van Mohamed niet anders viel af te leiden, dan dat de Sultan die vereering als gezagsmiddel noodig had, en ze daarom tot in de hoogere kringen in stand hield. Een onderstelling, waaruit, zoo ze juist ware geweest, noodzakelijk gevolgd zou zijn, dat deze vereering schier plotseling zou zijn ingezonken, zoodra de moderne Turken er in slaagden aan dit despotisch Sultanaat een einde te maken. Nu het hier niet toe kwam, en eer omgekeerd geconstateerd moet worden, dat men thans in Turkije onder het nieuwe bewind op de overheersing van andere nationaliteiten nog meer nadruk dan vroeger legt en het Ottomaansche karakter van het Rijk nog beslister dan eertijds op den voorgrond schuift, treedt het in nog helderder licht dan voorheen, hoe hoog de Islam, en daarmee de eere van Mohamed, nog steeds, nu ruim twaalf eeuwen na de *Hedgira*, in het land der Sarracenen staat aangeschreven.

Het kwam er daarom in ons uitvoerig betoog allereerst op aan, het in het ooglopend verschil tusschen de vereering van Mohamed in het land der Sarracenen en van den Christus als Koning in het Christenland, in juiste teekening te brengen en er de oorzaken van op te sporen. Daarna moest in de tweede plaats het juiste beeld van dit Koningschap uit de Schrift worden voorgedragen. En eerst als dit gelukt was, kon met de hoofdzaken een aanvang worden gemaakt, die hierin zou bestaan, om het Koninklijk gezag van den Christus over geheel ons menschelek leven toe te lichten. Zoo viel deze studie in drie gedeelten uiteen. Voorop moest als inleiding het betoog gaan, dat er metterdaad een tekort in de vereering van Christus als onzen Koning in het Christenland bestaat, en hoe dit te verklaren is. Dan moest als tweede gedeelte de uiteenzetting volgen van wat dit Koningschap immers naar luid der Schrift zijn moet. En daaraan moest zich dan het derde en verreweg het meest uitgebreide gedeelte aansluiten, waarin op alle terrein des levens de realiteit en de eisch van dit Koningschap in beeld werden gebracht.

Het eerste gedeelte werd afgehandeld in zeven en twintig hoofdstukken, waarvan de eerste reeks in elf hoofdstukken het feit der verdonkering van Christus Koningschap vaststelde, en de tweede reeks in de zestien volgende hoofdstukken de oorzaken van deze verdonkering in het licht stelde. Die oorzaken bleek deels te schuilen in het algemeen verloop der wereldhistorie en in de geestesrichting die het moderne leven beheerscht, maar toch minstens evenzeer in de eenzijdige ontwikkeling, die het geloofsleven vooral onder den invloed van het Methodisme ondergaan had. Hierdoor was toch de betekenis van den Christus als *Heiland* en *Verlosser* voor de enkele personen zoo buiten alle evenredigheid naar voren geschoven, dat er voor de algemeene wereldbetekenis van den Christus geen plaats in de beschouwing des geloofs overbleef. Toch zou het verkeerd zijn geweest, ten deze het Methodisme als den eenig schuldigen aan te klagen. Er bleek toch, dat in de Reformatie xelre reeds aanleiding was gegeven, om het Koningschap van Christus in zijn wereldbetekenis terug te dringen. Naardien de R-omsche Kerk aan het Koningschap van Christus de macht van diens Stedehouder ontleende, neigde reeds de Reformatie er toe, om het Koningschap van Christus te eenzijdig als een Koningschap over de geloovigen alleen uit te leggen, gelijk ook onze Catechismus, in het antwoord op vraag 31, het Koningschap van Christus uitsluitend hierin zoekt, dat Hij als „onze eeuwige Koning ons met zijn Woord en Geest regeert, en bij de verworven verlossing beschut en behoedt". Dit sloot vanzelf de breeder betekenis van Christus Koningschap niet uit, voor zoverre de beschutting en behoeftig van zijn Kerk omdenkbaar zou zijn, zoo Christus niet alle macht in hemel en op aarde had ontvangen; maar onze Catechismus zweeg dan toch van die breeder betekenis, en juist dit zwijgen gaf aanleiding, om het Koningschap al te eenzijdig in zijn regiment enkel over de geloovigen te zoeken.

Van daar de noodzakelijkheid, om uit de Schrift zelve in een derde reeks de volle majesteit van het Koningschap van Christus aan te toonen. Dit is dan ook geschied in de zes en twintig hoofdstukken, welke de derde reeks uitmaken, en die met de beide eerste reeksen in het eerste deel van dit werk zijn samengevat. Het betoog in deze derde reeks is niet exegetisch-dogmatisch gevoerd, maar deels aan de idee van het Koningschap, deels aan het historisch proces van de openbaring van dit Koningschap ontleend, en ten slotte gezet in het kader van de principiele tegenstelling tusschen het Koningschap Gods en het rijk van satan. Alleen zoo toch kon de eenzijdigheid om het Koningschap van Christus uitsluitend in zijn heerschappij over de geloovigen te zoeken, in beginsel overwonnen worden. Het Koningschap van Christus toch wordt eerst dan recht verstaan, zoo men het beziet niet van het standpunt des menschen, maar in verband met den Raad Gods, waarin zeer zeker ook het besluit ligt tot zaliging der uitverkorenen, maar toch de handhaving van Gods eere tegenover de demonische macht steeds de eerste plaats behoort in te nemen. De zaliging der geloovigen is ongetwijfeld in die handhaving van de eere Gods een der hoofdmomenten, maar ze wordt toch dan eerst recht verstaan, zoo men in deze zaliging der uitverkorenen den triomf van den Drieënnigen God over het Rijk der duisternis weet te eeren. Steeds staat dan ook in de Schrift de wederkomst des Heeren op den voorgrond, die zeer zeker de verheerlijking der gezaligden niet zich brengt, maar toch steeds in de eerste plaats gericht is op de volkomen zegepraal van het Rijk Gods over het rijk der duisternis, en daarom steeds op de nieuwe aarde onder den nieuwen hemel als einddoel gericht is. De strijd tusschen Christus en satan gaat ook om den mensch, maar niet om den mensch alleen. Geheel de worsteling die voorafging en nog steeds aanhoudt, doelt zeer zeker in hoofdzake op de behoudens van het menschelek geslacht in zijn heiligheden staat, maar ze isoleert den mensch niet van de overige schepping. Het einde moet zijn en het zal zijn, dat al wat God schiep, tot zijn verheerlijking, aan de macht van satan ontruk wordt, en dat tenslotte de verheerlijking schepping in hemel en op aarde de voldongen overwinning van God over het rijk van den Booze teweeg brengt.

Eerst nadat dit in duidelijke licht was gesteld, kon worden overgegaan tot de behandeling van wat het tweede en derde deel van dit werk aanbieden, t. w. de uiteenzetting van het feit, dat Christus als Koning zijn heerschappij doet gelden op alle gebied van ons menschelek leven. Dit gebied van

het menschelek leven moest daarom in zijn onderdeelen worden bezien. Vandaar, dat achtereenvolgens aan de orde kwamen de heerschappij van Christus als onzen Koning in den enkelen persoon, in de Kerk, in het Gezin, in de Maatschappij, in den Staat, in de Wetenschap en in de Kunst. Onder deze zeven categorieën toch liet zich geheel het terrein van ons menschelek leven samenvatten. Voorop moest daarbij gaan de heerschappij van den Christus over de enkele personen van zijn geloovigen. Het is toch in zijn geloovigen, dat Christus door hun toebreding zijn Koninkrijk funderde. In derij der schepselen stond, naar luid van Genesis 1, de mensch als kroon der Schepping bovenaan, en aan zijn heerschappij werd al wat bestond onderworpen. In den eersten mensch, gelijk hij in het Paradijs verscheint, was het Koningschap van Christus voorgebeeld. De eerste mensch in het Paradijs was Koning van dat Paradijs, en ontving als noodzaak de roeping en de taak, om al hetgeen hem omgaf, aan zich, en in zijn gezag, aan God te onderwerpen. Vandaar dat de strijd in het Paradijs moest beginnen met een aanval van satan op den mensch. Tusschen satan en den Koning van het paradijs lag toen de principiele beslissing. Toen het derhalve aan satan gelukt was, in het hart van den gevallen mensch zijn troon te vestigen, kon het herstel van het Koningschap, ook van den Christus, niet anders beginnen, dan door uit het hart der uitverkorenen den machtszetel van satan terug te dringen, en er den troon van Christus in te vestigen.

Hierop moest in de tweede plaats volgen de vaststelling van het Koningschap van Christus in zijn Kerk. Die Kerk toch, naar haar geestelijke betekenis genomen, was het doen optreden van een nieuw menschelek geslacht, waarin de zonde in beginsel zou overwonnen zijn, en dat niet langer door den geest van satan, maar door den Heiligen Geest zou worden geleid. Die Kerk valt niet samen met het saamleven der menschelek in haar geslachten. De vader kan een geloovige zijn, en de zoon buiten het geloof blijven en buiten Christus sterven. De Kerk is alsoo een geheel nieuwe verbinding van mensch en mensch, die vrucht is van de wedergeboorte. Het menschelek geslacht in zijn paradijsvorm gaat onder, maar staat in de Kerk der heiligen als in nieuwen vorm op. Valt dan bij de wederkomst des Heeren die vorm van Kerk weg, dan zal het de geheele menigte van hen, die leden der waarachtige Kerk waren, gegeven worden, om als nieuw menschelek geslacht het oude te vervangen.

Toch mag daarom de verkeerde voorstelling niet gevoed, alsof het leven der Kerk buiten den geslachtenlijken samenhang der aloude menschelek omgving. Naar bij de uitkomst bleek, heeft het Gode beoogd, de geslachtenlijken van zijn geloovigen veeltyds met de geslachtenlijken van het natuurlijke leven te doen samenvallen. Zoo trad vanzelf reeds het gezinsleven naar voren als voor de Kerk van hoge betekenis, en kon het gezin niet beschouwd als staande buiten het Koningschap van Christus. Bovendien, het Koningschap van Christus doet zich gelden niet alleen in dat deel der menschelek, dat wedergeboren wordt, maar omvat heel ons menschelek leven; en daar nu ook voor ons menschelek leven het gezinsleven de bakermat van alle verdere ontplooiing en ontwikkeling is, moest onderzocht, in hoever en op wat wijze het Koningschap van Christus het gezin, in het gemeen genomen, tot hooger standpunt verheft, en ook afgescheiden van de vraag der wedergeboorte, om in onze menschelek samenleving in alle Christenland den zegen van zijn Koningschap doet ervaren.

Hiermede was echter niet genoeg gezegd. Gods hoog bestel gaat niet alleen over de saamvoeging van ouders, kinderen en dienstbaren in één gezin, maar strekt zich evenzo uit tot alle verdere verbandenissen, die hieruit opkomen en het familieleven grondvesten, en dringt vaardig dan door tot geheel ons maatschappelijk saamleven. Niet alleen de schepping van den enkelen mensch is van God, maar van God is ook elk motief in den mensch, dat hem tot saamleven en samenwerken met anderen noopt. Zoo trad in de vierde plaats de Maatschappij naar voren, en behoorde onderzocht te worden, op wat wijze ook in die Maatschappij de worsteling tusschen God en satan zich voortzette, en welke macht de Christus als onze van God gezalde Koning ook op het gebied der Maatschappij uitoefent.

's Menschen saamleven gaat intusschen in Gezin en Maatschappij niet op, en naast beide verheft zich de Staat als een inrichting, die om der zonde wil, in het leven is geroepen, teneinde de ongerechtigheid te stuiten, goede orde in het leven mogelijk te

maken, en een hoogere ontwikkeling van ons geslacht te bevorderen. Na de Maatschappij kwam daarom de Staat aan de orde, en moest onderzocht in welken zin, en op welke wijze, het gezag en de macht der aardse Koningen zich tot het eeuwige Koningschap van Christus verhoudt. Beide machtsideeën waren eeuwenlang met elkander verward, en het kwam er daarom op aan, eenzijdig de idee van den Staat en anderzijds het Koningschap van Christus juist te begrenzen, en daarna den invloed te schetsen dien Christus ook op den Staat uitoefent, zoo wat het Staatsleven als het verloop der Staten en hun historie betreft.

Wat de uitwendige organisatie van het menschelek leven aangaat, was hiermede onze taak voleind. De enkele personen vinden hun organisatie in het Gezin, in de Kerk, in de Maatschappij en in den Staat. Andere, het geheele leven beheerschende organisaties zijn er niet, en zijn zelfs niet denkbaar. Wel vormt de mensch ook allerlei particuliere organisaties, maar deze alle vallen onder het begrip van Maatschappij, en naast deze particuliere staan als vaste organisaties niet anders dan het Gezin, de Staat en de Kerk. Maar afgezien van deze vaste organisaties wordt het menschelek leven in niet minder mate beheerscht door de ideele machten van ons denken en van ons artistiek kunnen. De denkweld is een ongemeene macht, die onweerstaanlijk in het Gezin, in de Kerk, in de Maatschappij en in den Staat doordringt, op alle vier invloeden oefent, en in den loop der eeuwen aller vormen en gedachten omzet. Vandaar, dat het Koningschap van Christus niet in genoegzaam helder licht zou geplaatst zijn, zoo niet ook op de denkweld als zoodanig de aandacht ware gevestigd, om een antwoord te zoeken op de vraag, in hoever, en op wat wijze, Christus als onze Koning ook op het gebied der Wetenschap zijn Koninklijk gezag doet gelden.

Doch ook dit was niet genoeg. Als mensch hebben we niet alleen een denkend, maar ook een *bezielend* leven, waarin op zeldzame wijze het geschapen zijn van den mensch naar Gods beeld uitkomt. Er was in God de gedachte van zijn heil, eer hij dit heil schiep. Maar die gedachte eerst de realiteit, en kwam tot die realiteit eerst door de Schepping zelve. Het is in zijn geschapen wereld, dat God Drieënnig zich zelve verheerlijkt. Vandaar in den naar Gods beeld geschapen mensch de *Kunst*-aandrift, die ook hem oproept om een scheppend vermogen te openbaren, dat wel niet een *nieuw* realiteit voortbrengt, maar toch een afspiegel van wat hetscheppen der realiteit in God was. Te meer was het noodig om ook hierop de aandacht te vestigen, overmits in onze dagen het gebied der Kunst zoo machtig aantrekt, en voor een niet gering deel het menschelek leven beheerscht. Eerst met een onderzoek naar het Koningschap van Christus in verband met de Kunst, kon alzoo deze uiteenzetting haar einde bereiken.

Het op deze zeven terreinen ingesteld onderzoek vormt den inhoud van het tweede en derde deel van dit werk. In het tweede deel vindt men de beschouwing van Christus Koningschap in verband met de enkele Geloovigen, de Kerk en het Gezin, en in het derde of laatste deel die over de Maatschappij, den Staat, de Wetenschap en de Kunst. Het behoeft wel nauwelijks gezegd, dat hierbij de diepste levens- en denkproblemen aan de orde kwamen, en dat het vaak inspanning kostte, zoo ingewikkelde vraagstukken te behandelen op een wijze, die voor de meesten onzer lezers niet geheel onverstaaanbaar werd. Dat hiernaar gestreefd is, gestreefd met allen ernst, behoeft wel niet gezegd. Ook hebben we ons zooveel mogelijk van het gebruik van ongewone termen onthouden, en waar ze onmisbaar waren, ze zooveel mogelijk toegelicht. Toch durven we niet zeggen, dat het ons altijd gelukt is, genoegzaam in den populaireren toon te blijven. Waar dit ondoenlijk bleek, zij in de moelijkheid der behandeling onze verontschuldiging. Of het over het algemeen gelukt is, beoordeele de lezer zelf.

Hoofdvraag blijft ons, of het ons gelukt is de Gemeente des Heeren helderder dan dusver, het oog te doen ontsluiten voor de hoge betekenis van Christus Koningschap als zoodanig. Lange jaren liggen achter ons, waarin van Christus als onzen Koning bijna niet meer gerept werd, en dat Hij bijna eenzijdig als onze eenige Hoogepriester werd geëerd. Niet, dat er onder de geloovigen ook maar iemand was, die zijn Koningschap loochende. Aan de drie-eenheid van zijn ambt als Profet, Priester en Koning werd niet tekort gedaan. Voetstoots gaf men het toe, dat Christus ook onze Koning was. Alleen maar, bij

die nominale erkenning bleef het veelal, en van de toepassing van dat Koningschap op ons zelf en op ons menschelek leven was bijna geen sprake. Het was er mede als met de *Gemeene Gratie*. Op Calvijn's voetstapoor beleed men ook de inwerking der genade op het leven der volken wel, maar feitelijk werd over het leven der volken gesproken alsof het ook in zijn hoogere verheffing het product ware van menscheleke vinding, en buiten verband met het Godsbestuur stond. In de drie deelen van de *Gemeene Gratie* is daarom een poging gewaagd, om de hoge betekenis van Gods werk in het leven der volken, en in de maatschappij buiten Christus, in saamhangend beeld te schetsen. Doch hiermee was het onderzoek nog allerminst uitgeput. Maar al te vaak toch leefde men voort in de voorstelling, alsof er tot op Christus wederkomst, twee afgescheiden deelen in het leven van ons menschelek geslacht bestonden, het éne de saamleving van Christenen, en het andere de saamleving buiten de Christenheid, en alsof nu het Koningschap van Christus wel ging over dat eerste deel, maar op het overige menschelek leven sonder invloed bleef. In zoverre is *Pro Rege* dan ook als een vervolg op de *Gemeene Gratie* te beschouwen. Was in het laatste genoemde werk aangetoond, hoe ook het leven der volken voor Christus en na zijn verschijning al wat het schoons en edels vertoende, alleen dankte aan de genade Gods, die zich over de volken ontfermd had, in *Pro Rege* poogden we in het licht te stellen, hoe ook het Koningschap van Christus den gang van geheel ons menschelek leven beheerscht.

Toch zouden we het doel van dezen tweeledigen arbeid niet bereikt achten, zoo we er alleen in geslaagd waren, de hier beleden waarheid opnieuw in het bewustzijn der geloovigen te doen post vatten. Al achten we de zuivering van ons bewustzijn van geen geringe aanbelang, zijn ware betekenis voor ons leven ontving toch het Koningschap van Christus eerst dan, zoo we ons zeiven persoonlijk als onderdanen van Christus *onzen Koning* gevoelen; en zoo 't ons niet genoeg is, dat we hem eeren als den Verzoener van onze schuld; maar van het *Kruis*, waaraan hij stierf, ook optien naar den *Troon* der heerlijkheid, vanwaar zijn Koninklijke heerschappij uitstraalt. Wie in Christus alleen zijn Verzoener eert, valt zoo licht in de verleiding om hem te hulp te roepen als Medicijnmeester voor de krankheid rijner ziel, maar dan ook, is die ziel zich van haar redding en genezing bewust, met zijn Heiland te doen, wat we zoo vaak met den arts op aarde deden, om, eenmaal van onze krankheid gered, hem verder te laten varen, en voorts onzen eigen weg te gaan. Zoo licht blijven we in onze schatting dan zelf de hoofdpersoon en is de Christus slechts de te hulp geroepen Redder, die ons zijn hulp ter genezing bood, en feitelijk ons *zijn dienst* bewees. Geheel anders daarentegen wordt dit, zoo we voor den Christus in aanbidding als onzen van God gezalfden Koning nederknielen. Dan toch is Hij de hoofdpersoon, om wiens eere en heerlijkheid het gaat, en zijn wij niet dan zijn *onwaardige dienaren*, die geen andere taak en roeping kennen, dan om heel ons leven met al de ons verleende krachten in zijn Koninklijken dienst te besteden. De Verzoening aanvaardt ons geloofsbesef in één moment, maar de Koninklijke dienst van den Christus strekt zich over heel ons leven uit; die dienst omvat heel ons leven in al zijn vertakkingen, en gaat eens in de eeuwigheid over. Zoo blijft hij alleen de Zoon, en zijn wij de planeten, die ons om hem wentelen, om *zijn* glans terug te slaan. In het Koningschap ligt de band van zijn onderdanen aan hem, die altoos en bij alles trekt en geheel ons leven opelscht. Bereikt zal ons doel daarom dan eerst zijn, zoo het trekken van dien band levendiger gevoeld wordt; zoo het onderdaan zijn dien Koning niet maar alleen nominaal beleiden, maar ook praktisch beleefd wordt; en zoo het meer dan dusver uitpraak van het innerlijk geloof der geroepenen des Heeren mag zijn, dat de verlorne met lichaam en ziel, beide in 't leven en in 't sterven, niet meer zichzelf toebehoort, maar als het gekochte eigendom van Christus, zich aan Hem als zijn Heere en Koning onderwerpt. Wie alleen op het Kruis terugziet, slaat den blik naar wat achter hem ligt; wie ook optien naar den Troon der heerlijkheid van onzen Koning, voelent macht in het heden op zich werken en juicht nu reeds in wat de toekomst hem als vrucht van dat Koningschap brengen zal.

Dr. A. K.